

КАПКА И СНѢЖИНКА

Едно време живѣли една баба и единъ дѣдо. Всичко си имали и отъ всичко били доволни. За нищо не се грижели. Само едно имъ било мжчно: нѣмали си деца. Нѣмало кой водица да имъ донесе, нито огъня да имъ накладе. Кжщата имъ била на край града — и оттамъ започвала гора, която нѣмала край. А наблизу шумѣла рѣка.

Една вечеръ — това било къмъ края на есенъта — дѣдото и бабата си приказвали загрижени, че сж вече остарѣли, пкъ нѣма кой да имъ помага. А навънъ валѣло дъждъ.

— Ехъ, да имаме сега едно момиченце! — изохкаль дѣдото, — щѣше да ни носи водица отъ извора! А то както е плъзгаво навънъ, човѣкъ ще се хлъзне и ще падне. Стари сме ние вече, стари, бабо!

Бабата въздъхнала и рекла:

— Ехъ, да имаме момиченце, щѣше да ми вдѣва конеца въ иглата, и азъ нѣмаше сега да се мжча! Остарѣхъ вече и не довиждамъ. Само да ни даде Господъ момиченце, никога нѣма да му се карамъ. И ще му скривамъ за презъ зимата сушени сливи и крушки. Нѣма никога да му се сърдя, дори и когато ми крие очилата и не ме слуша.

Въ това време навънъ все още валѣло. И отъ тавана капнала една капка точно предъ бабата и дѣдото. И станало чудо: отъ капката се разхвърчали искри — и тя се превърнала на едно хубаво момиченце съ златни косички. То се усмихнало на бабата и дѣдото, па казало: „Вие ме викахте — ето ме, азъ дойдохъ.“

Зарадвали се много бабата и дѣдото. Кръстили момиченцето Капка, защото било станало отъ капка. Заживѣло то при тѣхъ. За всичко ги слушало. Носѣло имъ водица отъ близкия изворъ. Стѣквало имъ огъня. Вдѣвало иглата на бабата. Дѣдото и бабата били щастливи и не можели да го нахвалятъ предъ хората. Но скоро момиченцето взело да става тжжно. Мжчно му било, че е самò при старитѣ. Нѣмало си сестричка. Разбрали това и бабата, и дѣдото. Станало мжчно и на тѣхъ. Наближавала вече зимата. Навънъ станало студено. Завалѣло снѣгъ. Бабата, дѣдото и момиченцето седѣли край огнището и оттамъ гледали презъ прозореца какъ вали снѣгътъ.

— Мжчно ли ти е на тебе, баби? Ехъ, да си имаше и ти сестриче, нѣмаше да ти бжде